

[Østergaard.]

man ved lov vil etablere den omtalte forskelsbehandling. Vi kommer nok ikke videre; jeg vil betragte også det svar eller mangelen på svar som meget sigende. Det må så blive et af de områder, som skal tages under grundig behandling, når vi får den kommissionsbehandling, der er blevet lovet.

Statsministeren (Kampmann): Hvis det skal betragtes som en forskelsbehandling, som er indført ved ændringsforslaget om erstatningsreglen i § 22, stk. 2, gør jeg opmærksom på, at dette er indført som en inddømmelse fra mig. Det er ikke noget krav fra min side. Bestemmelsen kan godt gå ud igen.

Ib Thyregod: Jeg troede ikke, vi her ved tredje behandling skulle diskutere det spørgsmål, om den pågældende bestemmelse i § 22, stk. 2, skulle betragtes som erstatning efter ekspropriationssynspunktet eller efter et andet synspunkt, men da den ærede justitsminister har været inde på det, nødsages også jeg til at gøre et par enkelte bemærkninger herom.

Jeg nævnte allerede ved anden behandling, at der efter omstændighederne kunne komme til at foreligge en ekspropriationslignende situation i disse tilfælde, og sagde, det var derfor et spørgsmål, om grundlovens § 73 ikke kunne komme til anvendelse i forskellige af disse situationer; det afhængt noget af, hvordan man fortolkede bestemmelsen i § 22, stk. 1. Men heraf følger også, at jeg ikke kan godkende, hvad den højtærede justitsminister har sagt vedrørende dette spørgsmål i almindelighed. Jeg kan ikke uden videre anerkende, at der i alle disse tilfælde kun skulle foreligge en rådhedsindskrænkning, som ikke hjemler adgang til erstatning. Nu er erstatningsbestemmelsen indføjet, og der foreligger et klart bidrag til fortolkningen i bemærkningerne. Jeg tror i og for sig ikke, der er tvivl om selve bestemmelsens forståelse bortset fra dette spørgsmål.

Thestrup: Jeg kan ikke være enig med den højtærede justitsminister i, at rådhedsindskrænkningen, der er nævnt i § 22, ikke går ud over det, der kan gennemføres uden erstatning. Jeg mener, denne rådig-

hedsindskrænkning er af en sådan art, at den må medføre erstatning, og at der ellers foreligger et ekspropriationslignende forhold. Jeg har tidligere her i tinget — så vidt jeg husker i 1952 under finanslovbehandlingen i anledning af det, der dengang var fremme om grundlovens § 73 som følge af den forestående grundlovsændring — redegjort for mine anskuelser på dette punkt, og også ved lovforslagets anden behandling kom jeg ind på, hvad der er mine anskuelser. Den højtærede justitsminister ved så vel som de fleste af juristerne her i tinget, at det er et spørgsmål, der er stor strid om inden for juristernes kredse.

Jeg skal ikke her forlænge debatten, men kun sige, at jeg nærer ikke de anskuelser, som den højtærede justitsminister gør, og jeg mener, at den erstatningsbestemmelse, der her er blevet indføjet, er ganske i overensstemmelse med lovgivningens almindelige regler.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg ved da meget vel, at der inden for juridiske kredse er megen strid om, hvor grænsen går mellem ekspropriation og en rådhedsindskrænkning, som er erstatningsfri, men det er mit skøn, at den almindelige opfattelse inden for den juridiske videnskab er, at man kan gå temmelig langt i generel rådhedsindskrænkning, før spørgsmålet om erstatning efter grundlovens § 73 kan rejses. Jeg har vurderet det derhen, at man ved dette lovforslag ikke er trådt grundloven for nær.

Må jeg så i øvrigt føje til, at naturligvis undrer det mig ikke, at det ærede medlem hr. Ib Thyregod og det ærede medlem hr. Thestrup har en anden opfattelse end jeg. Det bunder til syvende og sidst i vort politiske grundsyn.

(Kort bemærkning).

Ib Thyregod: Jeg vil blot sige i anledning af den højtærede justitsministers sidste udtalelser, at det for så vidt er ud fra vort principielle syn på ejendomsretten, vi mener, at denne bestemmelse i grundlovens § 73 skal forstås på den måde, jeg har anført. Jeg mener, at der efter omstændighederne kan komme til at foreligge ekspropriation, og jeg vil ud fra det synspunkt, vi har,